

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 190. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151021678656/facsimile.pdf> (tilgået 22. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

favnede Heiberg mig og sagde: »Du er en lille heksimester; vi har det jo fortræffeligt her.« Vi morede os over overgangen fra Salysts fløj og silke til denne hyttes tarvelighed. Hvor sad vi der muntre og glade! Og Heibergs ros steg til en humcristisk begejstring, da han lagde sig på hømadrassen med hestedækkenerne over sig. »Dette er jo en mageløs seng,« udbød han, »hvilken duft af høet i forening med min yndlingslugt af hestestalden,« og i sin begejstrings varme udbød han: »Hvorfor har man nu ikke sådanne senge hjemme?« Og virkelig sov jeg så sødt denne nat som ikke i lang tid.

Vor lille dagligstue strålede næste morgen i fuld glans, da den høje skål, jeg havde købt, stod på kaffebordet med en pragtfuld buket af de skønneste vildtvoksende planter, som jeg i den tidlige morgenstund havde samlet rundt omkring. Jeg syntes virkelig, at her var så nydeligt og hyggeligt, og jeg gød i det hele taget se den stue, der kan se uhyggelig ud, når udsigten fra vinduet er skøn, og når der på bordet står en smukt ordnet buket af markblomster! Kort efter at vi havde sat os til bords, skrabede det på døren; med et udbrud af glæde blev Valter lukket ind og var således tredjemand i vor kreds og sandelig ikke den, der blev vist mindst opmærksomhed. Det var det eneste, jeg havde mod Valter, han var noget udelikat og tiltvang sig hele opmærksomheden, så konversationen ideligt drejede sig om ham, en fejl, han – det være sagt til hans undskyldning – delte med mange andre skikkelige hunde.

Det er en forunderlig befrielse, jeg altid har følt, når jeg således om sommeren boede i en smuk egn langt borte fra byen, simpelt indrettet som her i denne kro. Man bebyrder sig med så mange sager i sit hjem, har så meget at holde i orden, at passe på, at dette ikke fordaerves, at hint ikke slås i stykker! Man optages af alle disse døde genstande, selv om man går i stilhed med disse plager og ikke taler derom, thi da er hjemmets hygge borte; man må dog give tiden hen til så meget og samle al sin tålmodighed herom for ikke at trættes af alle disse pligter, hvis opfyldelses højeste ros består i, at de slet ikke bemærkes. Vel sandt, den rette komfort kan ikke undvære disse små tilsætninger, men af og til udbyrder man dog: »Min Gud, hvortil behøves dog alt dette; kan mindre ikke gøre det?« Og visselig: mindre kan gøre det! Det så

jeg her i vor simple bolig.

Heiberg havde et arbejde, som han i denne stilhed på landet ret glædede sig over at kunne hengive sig til, og jeg kunne ikke læn- gere modstå min lyst til af mine natlige sange at sammensætte et lille dramatisk arbejde, en slags vaudeville, som jeg ville kalde »En søndag på Amager«. Jeg havde bedt Heiberg så længe om tilladelse hertil, at han endelig gav sit samtykke, idet han sagde: »Ja, så skriv da; så får vi se, når det er færdigt, om det kan bruges.« Jeg havde besluttet, at scenen i min vaudeville skulle lægges ude i kroen på Amager, og at Kongelunden – en plantage, af hvis tilblivelse Collin havde fortjenesten, hvorfor hans hjerte også hang ved den begyndende skov – skulle spille en slags rolle i stykket og derved blive bekendt for mangfoldige, der ikke anede, at en sådan lund eksisterede. Jeg forudså, i hvilken grad dette ville glæde Col- lin. Jeg gik til dette mit arbejde, ikke med hjertebanken, ikke med spor af noget, der blot lignede forfattervigtighed, jeg gik dertil som til en leg, som til en dans, hvor musikken lokker os leende og sjæleglade ud på gulvet. Jeg begyndte altså her i Hellebæk på at nedskrive på papiret i sammenhang, hvad så længe havde spøgt i min hjerne. Når Heiberg gik igennem stuen og så mig sidde her skrivende foran min store markbuket, da lo han ad mig, og jeg lo med og sagde i kåd overgivenhed: »Ja, ja, du skal nok se, at dette bliver en mageløs vaudeville, der vil gøre uhyre lykke.« Jeg skrev på min vaudeville, med samme glæde som en ung pige syr på sin balstads, forvisset om, at den nok vil klæde hende.

Også havde jeg nye roller med til indstudering, vigtige opgaver for næste sæson, som, idet de i høj grad interesserede mig, tillige krævede stor anstrengelse. Det var især to af disse, der af og til forstyrrede min nattero, idet jeg ikke kunne slippe dem af tanke, når jeg om dagen havde beskæftiget mig med dem. Den ene af disse var Hertz's »Ninon«, den anden Shakespeares »Viola«. »Viola« var bearbejdet af den mig inderligt hengivne, rare frøken Sille Beyer, hvis beskedne, fordringsløse væsen skaffede hende venner blandt alle dem, hun kom i berøring med; dette stykke var det første af de Shakespeareske lystspil, der skulle vandre over vor scene for om muligt at bane vejen for flere af samme slags. Det lå derfor både hende og mig overordentligt på hjerte, at dette forsøg skulle finde indgang hos publikum; men vi indså begge, at disse